

COLLEEN
BESTSELLERAUTEUR
HOOVER

MISSCHIEN
OOIT

Misschien niet nu meteen. **Misschien** niet morgen.
Maar **misschien...** ja, **misschien** ooit.

Colleen Hoover

MISSCHIEN OOIT

Uitgeverij Zomer & Keuning

Dit zeggen de bloggers en recensenten over *Misschien ooit*:

‘Colleen Hoover schrijft verhalen die in een hoekje van je hart kruipen en daar nooit meer weggaan – net als de songtekst van je favoriete liedje.’

– Maaike, MuyMaaike.nl

‘Een absolute must-read, niet voor misschien ooit, maar wel nu!’

– Jessica, ReviewsandRoses.nl

‘De perfecte combinatie van humor, romantiek en drama. Colleen Hoover bewijst zich opnieuw als een van de beste new adult-schrijfsters.’

– Lisa, Leavenostorybehind.nl

‘Ik heb zo veel liefde voor Colleen Hoover. Wanneer je een boek van haar oppakt, weet je dat het je niet zal teleurstellen. *Misschien ooit* is weer echt een pareltje.’

– Esmee, Leesmee.nu

‘Dit muzikaal gepassioneerde liefdesverhaal beleef je met al je zintuigen.’

– Jacky, Hebban.nl

‘Colleen Hoover beschrijft als geen ander de overweldigende kracht die liefde heet.’

– Ellis, Cinderellis.nl

‘Een echte pageturner die je hart zal veroveren.’

– Katja, Thatblondewoman.com

ISBN 9789401905770
ISBN e-book 9789401905787
NUR 340

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Maybe someday*
© Colleen Hoover

Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van literair agentschap Sebes & Van Gelderen te Amsterdam in samenwerking met Atria Books, a division of Simon & Schuster, Inc., New York

Vertaling Erica van Rijsewijk, TOTA
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagfoto istockphoto.com / Lorand Gelner

www.zomerenkeuning.nl
www.colleenhoover.com
www.maybesomedaysoundtrack.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

proloog

Sydney

Ik gaf een meisje botweg een stomp in het gezicht. Niet zomaar een meisje. Mijn beste vriendin. Mijn huisgenoot.

Nou ja, gezien wat er vijf minuten geleden is gebeurd, denk ik dat ik haar beter mijn *ex*-huisgenoot kan noemen.

Vrijwel meteen kreeg ze een bloedneus, en heel even had ik er een rotgevoel over dat ik haar een stomp had gegeven. Maar toen herinnerde ik me weer wat een leugenachtige, verraderlijke slet ze is, en kreeg ik zin om haar nog een mep te verkopen. Dat zou ik ook hebben gedaan, als Hunter het niet had voorkomen door tussen ons in te gaan staan.

Dus in plaats daarvan stompte ik hém. Helaas richtte ik bij hem geen schade aan. Niet zo veel schade als ik mijn eigen hand had toegebracht.

Iemand een stomp geven doet veel meer pijn dan ik me had voorgesteld. Niet dat ik er nou zo veel tijd aan besteed om me voor te stellen hoe het voelt om mensen op hun gezicht te timmeren. Hoewel ik die drang opnieuw voel terwijl ik omlaag staar, naar het binnenkomende berichtje van Ridge op mijn telefoon. Hij is nog zo iemand op wie ik graag wraak zou nemen. Ik weet wel dat hij strikt genomen niets te maken heeft met hoe ellendig ik me op dit moment voel, maar hij had me best wat eerder bemoedigend kunnen toespreken. Omdat hij dat niet heeft gedaan, zou ik hem ook graag stompen.

Ridge: Alles goed? Zin om langs te komen tot het ophoudt met regenen?

Natuurlijk heb ik geen zin om langs te komen. Mijn vuist doet al genoeg pijn zoals het is, en als ik naar Ridge' appartement zou gaan, zou het als ik met hem klaar was nog veel erger zijn.

Ik draai me om en kijk omhoog naar zijn balkon. Hij staat tegen zijn glazen schuifpui geleund, zijn telefoon in de hand, en kijkt naar mij. Het is bijna donker, maar de lampen in de binnentuin verlichten zijn gezicht. Zijn donkere ogen haken zich in de mijne en door de zachte, spijtige glimlach die om zijn lippen speelt weet ik niet goed meer waarom ik eigenlijk zo kwaad op hem ben. Hij haalt zijn vrije hand door zijn haar, dat losjes over zijn voorhoofd valt, een gebaar waarmee hij nog meer bezorgdheid toont dan zijn gezicht al uitdrukt. Of misschien kijkt hij wel spijtig. Zoals ook zou moeten.

Ik besluit niet te reageren en steek in plaats daarvan mijn middelvinger naar hem op. Hij schudt zijn hoofd en haalt zijn schouders op, als om te zeggen: ik heb het geprobeerd. Dan gaat hij weer zijn appartement in en schuift de deur dicht.

Ik steek mijn telefoon weer in mijn zak, voordat hij nat wordt, en kijk om me heen in de binnentuin van het appartementencomplex waar ik twee volle maanden heb gewoond. Toen we hier net introkken, schroeide de hete Texaanse zomer de laatste sporen van de lente weg, maar deze binnentuin leek zich toch op de een of andere manier aan het leven vast te klampen. Felblauwe en paarse hortensia's omzoomden de paden naar de trappen en de fontein in het midden van de binnentuin.

Nu heeft die zomer zijn uiterst onaantrekkelijke piek bereikt en is het water in de fontein allang opgedroogd. De hortensia's zijn een droevige, verlepte herinnering aan het enthousiasme dat ik voelde toen Tori en ik hier net kwamen wonen. De binnentuin zoals die er nu uitziet, verslagen door het jaargetijde, vertoont griezelige overeenkomsten met hoe ik me op dit moment voel: verslagen en verdrietig.

Ik zit op de rand van de nu lege betonnen fontein, met mijn ellebogen steunend op de twee koffers die de meeste van mijn spullen bevatten, en wacht tot een taxi me komt ophalen. Ik heb geen idee

waar die me naartoe zal brengen, maar ik weet wel dat ik overal liever wil zijn dan hier. Want in feite ben ik, zeg maar, dakloos.

Ik zou mijn ouders kunnen bellen, maar dat zou hun alleen maar de munitie aanreiken om me om de oren te slaan met hun ‘We hadden het nog zó gezegd!’

We hadden nog zó gezegd dat je niet zo ver weg moest gaan wonen, Sydney.

We hadden nog zó gezegd dat je niet serieus iets met die jongen moest beginnen.

We hadden nog zó gezegd dat als je voor rechten had gekozen in plaats van voor muziek, wij voor je studie hadden willen betalen.

We hadden nog zó gezegd dat als je iemand een vuistslag geeft, je altijd je duim aan de buítenkant moet houden.

Oké, de juiste stomptechnieken hebben ze me misschien niet geleerd, maar als ze echt continu het grootste gelijk van de wereld hebben, hadden ze dat wél moeten doen, verdorie.

Ik bal mijn vuist, spreid vervolgens mijn vingers, bal dan mijn vuist opnieuw. Mijn hand voelt verrassend beurs en ik weet vrij zeker dat ik er ijs op zou moeten leggen. Ik heb met jongens te doen: je vuisten gebruiken is klote.

En weet je wat er nog meer klote is? De regen. Die weet altijd de meest ongeschikte momenten uit te kiezen om te vallen, zoals nu, nu ik dakloos ben.

Eindelijk komt de taxi aanrijden, en ik sta op en pak mijn koffers. Ik rol ze achter me aan terwijl de taxichauffeur uitstapt en de kofferbak openmaakt. Maar voordat ik hem de eerste koffer ook maar aangeef, zakt de moed me al in de schoenen, omdat ik me opeens realiseer dat ik mijn tas niet bij me heb.

Shit.

Ik kijk om, naar de plek naar waar ik net zat met mijn koffers, en tast dan mijn lichaam af, alsof mijn tas ineens op magische wijze om mijn schouder zal hangen. Maar ik weet precies waar hij is. Ik heb hem van mijn schouder gehaald en op de grond gezet vlak voor ik Tori een dreun gaf op haar peperdure Cameron Diaz-neus.

Ik zucht. En ik lach. Natuurlijk, ik heb mijn tas achtergelaten. Mijn eerste dag als dakloze zou veel te soepel verlopen als ik mijn tas bij me had gehad.

‘Sorry,’ zeg ik tegen de taxichauffeur, die nu mijn tweede koffer in de achterbak legt. ‘Ik ben van gedachten veranderd. Ik heb op dit moment geen taxi nodig.’

Ik weet dat er een kleine kilometer verderop een hotel is. Als ik de moed kan opbrengen om terug naar binnen te gaan en mijn tas te halen, kan ik vervolgens daarnaartoe lopen en een kamer nemen totdat ik heb uitgevogeld wat ik verder ga doen. Natter dan ik nu ben kan ik toch niet worden.

De taxichauffeur haalt mijn koffers weer uit de achterbak, zet ze voor me op de stoep en loopt zonder oogcontact te maken naar de bestuurderskant. Hij stapt gewoon in en rijdt weg, alsof het een opluchting voor hem is dat ik de rit heb gecancelld.

Zie ik er echt zo sneu uit?

Ik pak mijn koffers op en loop terug naar waar ik zat voordat ik me realiseerde dat ik tasloos was. Ik kijk omhoog naar mijn appartement en vraag me af wat er zou gebeuren als ik terugga om mijn tas te halen. Ik heb nogal een zootje achtergelaten toen ik de deur uit liep. Ik geloof dat ik liever dakloos ben in de regen dan weer naar boven te gaan.

Ik ga op mijn koffers zitten en overdenk mijn situatie. Ik zou iemand kunnen betalen om voor me naar boven te gaan. Maar wie? Er is niemand buiten, en waarom zou Hunter of Tori diegene mijn tas ook geven?

Dit is echt balen. Ik weet dat ik uiteindelijk een van mijn vrienden zal moeten bellen, maar op dit moment schaam ik me te veel om ook maar tegen iemand te zeggen hoe stom ik de afgelopen twee jaar ben geweest. Ik ben stekeblind geweest.

Ik vind het nu al erg om tweeëntwintig te zijn, en ik heb nog 364 dagen te gaan.

Het is zo erg balen dat ik... *huil?*

Lekker dan. Ik zit te janken. Ik ben een huilend, gewelddadig, tasloos meisje. En al geef ik het niet graag toe, ik geloof dat ook mijn hart is gebroken.

Yep. Snikkend, nu. Ik ben er vrij zeker van dat dit is hoe het voelt als je hart gebroken is.

‘Het regent. Schiet op.’

Als ik opkijk, zie ik dat er een meisje over me heen hangt. Ze

houdt een paraplu boven haar hoofd en kijkt korzelig op me neer, terwijl ze van de ene voet op de andere hipt en wacht tot ik in beweging kom. 'Ik word zeiknat. Schiet op!'

Haar stem klinkt gebiedend, alsof ze me een of andere gunst bewijst en ik ondankbaar doe. Ik trek een wenkbrauw op als ik naar haar opkijk en scherm met mijn hand mijn ogen af tegen de regen. Ik weet niet waarom ze klaagt over nat worden, terwijl ze niet veel kleren aanheeft die überhaupt nat kunnen worden. Ik werp een blik op haar shirt, waarvan de hele onderste helft ontbreekt, en besef dat ze een Hooters-outfit draagt.

Kan het vandaag nog gekker worden? Ik zit met vrijwel mijn hele hebben en houden in een gigantische plensbui en word rondgecommandeerd door een bitchy serveerster van Hooters.

Ik zit nog steeds naar haar shirt te staren wanneer ze mijn hand pakt en me gepikeerd omhoogtrekt. 'Ridge zei al dat je dit zou gaan doen. Ik moet naar mijn werk. Kom mee, dan laat ik je zien waar het appartement is.' Ze pakt een van de koffers, trekt de handgreep uit en schuift hem naar mij toe. Zelf pakt ze de andere en ze loopt snel de binnentuin af. Ik ga achter haar aan, maar alleen omdat ze een van mijn koffers heeft meegenomen en ik die terug wil.

Terwijl ze de trap op gaat, roept ze over haar schouder: 'Ik weet niet hoelang je van plan bent te blijven, maar ik heb maar één regel: blij in godsnaam uit mijn kamer.'

Ze komt bij een appartement en doet de deur open, zonder te kijken of ik wel meekom. Boven aan de trap blijf ik even voor het appartement staan en kijk omlaag naar de varen die, onaangedaan door de hitte, in een plantenbak voor de deur staat. De bladeren zijn weelderig en groen, alsof ze met hun weigering om zich door de hitte te laten vellen de spot drijven met de zomer. Ik glimlach naar de plant omdat ik er op de een of andere manier trots op ben. Vervolgens frons ik mijn voorhoofd als tot me doordringt dat ik jaloers ben op de veerkracht van een plant.

Ik schud mijn hoofd, wend mijn blik af en zet dan een aarzelen-de stap het onbekende appartement in. De indeling is hetzelfde als in het mijne, alleen heeft dit appartement in totaal vier slaapkamers. In dat van Tori en mij waren er maar twee, maar de woonkamer is precies even groot.

Het enige andere verschil dat me opvalt is dat ik hier geen liegende, achterbakse slet met een bloedneus zie staan. Ook zie ik nergens vuile vaat of wasgoed van Tori rondslingeren.

Het meisje zet mijn koffer naast de deur, stapt dan opzij en wacht tot ik... Nou ja, ik weet niet wat ze verwacht dat ik zal doen.

Ze slaat haar ogen ten hemel, pakt mijn arm en trekt me door de deuropening verder het appartement in. 'Wat mankeert jou in godsnaam? Kun je eigenlijk wel praten?' Ze maakt aanstalten om de deur achter zich dicht te doen, maar breekt die beweging af en draait zich met grote ogen naar me om. Ze steekt een vinger de lucht in. 'Wacht even,' zegt ze. 'Jij bent toch niet...'. Ze slaat opnieuw haar ogen ten hemel en geeft zichzelf een klap tegen het voorhoofd. 'O mijn god, je bent doof!'

Huh? Wat heeft dat kind toch? Ik schud mijn hoofd en wil haar een antwoord geven, maar ze kapt me af.

'God, Bridgette,' mompelt ze bij zichzelf. Ze wrijft met haar handen over haar gezicht en kreunt, zonder er enige aandacht aan te besteden dat ik mijn hoofd schud. 'Wat ben je soms toch een ongevoelig kreng.'

Wauw. Deze meid heeft serieuze problemen met sociale vaardigheden. Ze is een soort van bitch, ook al doet ze haar best dat niet te zijn. Nu ze denkt dat ik doof ben, weet ik niet eens goed hoe ik moet reageren. Ze schudt haar hoofd alsof ze teleurgesteld is in zichzelf en kijkt me dan recht aan.

'IK... MOET... NU... NAAR... MIJN... WERK...!' brult ze luid en pijnlijk langzaam. Ik grimas en doe een stap naar achteren, wat toch een niet geringe aanwijzing is dat ik haar prima kan horen, maar ze heeft het niet in de gaten. Ze wijst naar een deur aan het eind van de gang. 'RIDGE... IS... IN... ZIJN... KAMER!'

Voordat ik de kans krijg om tegen haar te zeggen dat ze niet zo hoeft te schreeuwen, is ze het appartement al uit en heeft ze de deur achter zich dichtgedaan.

Ik heb geen idee wat ik moet denken. Of wat ik nu moet doen. Ik sta drijfnat midden in een onbekend appartement, en de enige behalve Hunter en Tori die ik nu graag een dreun zou verkopen, zit een paar meter verderop in een andere kamer. En over Ridge gesproken: waarom heeft hij in vredesnaam die maffe Hooters-

vriendin van hem op me afgestuurd? Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en ben net een bericht aan hem aan het intikken als de deur van zijn slaapkamer opengaat.

Hij komt de gang in met een armvol dekens en een kussen. Zodra hij oogcontact met me maakt, hap ik naar adem. Ik hoop dat het niet opvalt, maar ik heb hem domweg nooit eerder van zo dichtbij gezien, en hij ziet er nog beter uit dan vanaf de overkant van de binnentuin van een appartementencomplex.

Ik geloof niet dat ik ooit ogen heb gezien die echt kunnen spreken. Ik weet niet precies wat ik daarmee bedoel. Het lijkt alleen alsof, als hij me met die donkere ogen van hem ook maar even zou aankijken, ik meteen zou weten wat ze van me wilden. Ze zijn doorringend en intens en... o mijn god, ik sta te staren.

Als hij langs me heen loopt, regelrecht naar de bank, gaat zijn ene mondhoek omhoog in een zeg-maar-niets-glimlach.

Ondanks zijn aantrekkelijke en redelijk onschuldig ogende gezicht, zou ik tegen hem willen schreeuwen dat hij een vuile bedrieger is. Hij had niet ruim twee weken moeten wachten voordat hij het me vertelde. Dan zou ik een kans hebben gehad om dit allemaal een beetje beter voor te bereiden. Ik snap niet hoe we twee weken lang met elkaar in gesprek hebben kunnen zijn zonder dat hij het gevoel kreeg dat hij moest vertellen dat mijn vriendje en mijn beste vriendin het met elkaar deden.

Ridge gooit de dekens en het kussen op de bank.

'Ik blijf hier niet, Ridge,' zeg ik, in een poging hem ervan te weerhouden zijn tijd te verspillen aan gastvrijheid. Ik weet dat hij met me te doen heeft, maar ik ken hem amper, en ik zou me een stuk prettiger voelen in een hotelkamer dan wanneer ik op een vreemde bank zou slapen.

Maar ja, voor hotelkamers heb je geld nodig.

Dat ik niet bij me heb op het moment.

Dat in mijn tas zit, aan de overkant van de binnentuin, in een appartement met de enige twee mensen op de hele wereld die ik nu niet wil zien.

Misschien is een bank uiteindelijk toch niet zo'n slecht idee.

Hij maakt de bank op als bed en draait zich om, waarna hij zijn ogen op mijn doorweekte kleren laat rusten. Ik kijk omlaag naar het

plasje water dat ik midden op zijn vloer aan het maken ben.

‘O, sorry,’ mompel ik. Mijn haar zit plat tegen mijn gezicht; mijn shirt is nu een doorzichtig slap excuus voor een grens tussen de buitenwereld en mijn heel erg roze, heel erg zichtbare beha. ‘Waar is je badkamer?’

Hij geeft een knikje in de richting van de badkamerdeur.

Ik draai me om, rits een koffer open en begin erin te rommelen, terwijl Ridge terugloopt naar zijn slaapkamer. Ik ben blij dat hij me geen vragen stelt over wat er is gebeurd na het gesprek dat we eerder voerden. Ik ben niet in de stemming om het daarover te hebben.

Ik kies voor een yogabroek en een tanktop, gris dan mijn toilet-tas mee en loop naar de badkamer. Het stoort me dat alles aan dit appartement me doet denken aan dat van mij, met maar een paar subtiele verschillen. Dit is dezelfde badkamer met deuren links en rechts, waardoor je in de aangrenzende slaapkamers komt. De ene is kennelijk van Ridge. Ik ben benieuwd van wie de andere slaapkamer is, maar niet nieuwsgierig genoeg om te gaan kijken. Regel nummer één van het Hooters-meisje was dat ik te allen tijde uit haar slaapkamer moest wegblijven, en ze lijkt me geen type om mee te sollen.

Ik doe de deur naar de woonkamer dicht, draai hem op slot en check dan de sloten op beide deuren naar de slaapkamers, zodat er niemand binnen kan komen. Ik heb geen idee of er in dit appartement behalve Ridge en het Hooters-meisje nog iemand woont, maar ik wil het risico niet nemen.

Ik trek mijn kletsnatte kleren uit en gooi ze in de wasbak, zodat de vloer niet nat wordt. Ik zet de douche aan, wacht tot het water warm is en stap er dan onder. Ik sta onder de waterstraal en sluit mijn ogen, dankbaar dat ik niet meer buiten in de regen hoeft te zitten. Tegelijkertijd ben ik ook niet echt blij met waar ik nu wel ben.

Ik had nooit verwacht dat mijn tweeëntwintigste verjaardag zou eindigen met een douche in een vreemd appartement en met een nachtje op de bank bij een knul die ik nog maar twee weken oppervlakkig ken, en dat alles door toedoen van de twee mensen om wie ik het meest gaf en die ik het meest vertrouwde.

1.

TWEE WEKEN EERDER

Sydney

Ik schuif mijn balkon deur open en stap naar buiten, dankbaar dat de zon al achter het gebouw naast het onze is gezakt en de lucht is afgekoeld tot wat een ideale herfsttemperatuur zou zijn. Alsof het zo is afgesproken drijft het geluid van zijn gitaar de binnentuin over terwijl ik op de terrasstoel ga zitten en achteroverleun. Ik zeg tegen Tori dat ik hier huiswerk ga maken, omdat ik niet wil toegeven dat de gitaar de enige reden is waarom ik steevast om acht uur buiten zit.

Al een paar weken zit de jongen uit het appartement aan de overkant van de binnentuin om acht uur op zijn balkon en speelt dan minstens een uur lang gitaar. Elke avond ga ik buiten zitten om ernaar te luisteren.

Het is me opgevallen dat een paar andere burens ook op het balkon gaan zitten als hij aan het spelen is, maar niemand is er zo trouw in als ik. Ik snap niet hoe iemand naar die nummers kan luisteren zonder ze elke dag opnieuw te willen horen. Maar ja, muziek is altijd al een passie van me geweest, misschien ben ik daardoor iets meer idolaat van zijn geluid dan andere mensen. Al zolang ik me kan heugen speel ik zelf piano, en hoewel ik dat nooit aan iemand heb verteld, mag ik graag muziek componeren. Twee jaar geleden heb ik muziek zelfs als hoofdvak gekozen. Mijn plan is om muzikles te gaan geven aan basisschoolkinderen, hoewel als

mijn vader zijn zin had gekregen, ik nog steeds rechten zou studeren.

‘Een middelmatig leven is een verspild leven,’ zei hij toen ik hem ervan op de hoogte bracht dat ik een ander hoofdvak koos.

Een middelmatig leven. Dat vind ik eerder amusant dan een beleiding, omdat hijzelf de meest ontevreden persoon is die ik ooit heb gekend. En hij is nog wel advocaat. Moet je nagaan.

Een van de nummers die ik ken komt ten einde en de jongen met de gitaar begint iets te spelen wat hij nog nooit eerder heeft gespeeld. Ik ben gewend geraakt aan zijn onofficiële playlist, want hij lijkt avond aan avond dezelfde songs in dezelfde volgorde te oefenen. Maar dit nummer heb ik hem nog niet eerder horen spelen. Door de manier waarop hij steeds dezelfde akkoorden herhaalt lijkt het alsof hij het ter plekke verzint. Ik vind het leuk om hier getuige van te zijn, vooral omdat het al na een paar akkoorden mijn nieuwe favoriete nummer is. Al zijn songs klinken authentiek. Ik vraag me af of hij er ergens mee optreedt, of dat hij ze alleen maar voor de lol schrijft.

Ik buig me voorover in de stoel, leg mijn armen op de balustrade en kijk naar hem. Zijn balkon is recht aan de overkant van de binnentuin, ver weg genoeg om geen raar gevoel te krijgen als ik naar hem kijk, maar toch zo dichtbij dat ik wel oppas om naar hem te kijken als Hunter in de buurt is. Ik denk niet dat Hunter het op prijs zou stellen dat ik een beetje verkikkerd ben geraakt op het talent van deze jongen.

Maar dat kan ik niet ontkennen. Iedereen die ziet met hoeveel passie hij speelt, zou verliefd worden op zijn talent. Zoals hij zijn ogen de hele tijd dichthoudt, al zijn aandacht gericht op elke strek over elke snaar. Ik vind het het mooist als hij in kleermakerszit gaat zitten, met de gitaar rechtop tussen zijn benen. Dan trekt hij hem tegen zijn borst en bespeelt hem als een contrabas, zijn ogen de hele tijd gesloten. Het is zo fascinerend om naar hem te kijken dat ik soms mijn adem inhoud en me dat pas realiseer als ik begin te snakken naar lucht.

Het helpt ook dat hij er leuk uitziet. Althans, van veraf lijkt hij leuk. Zijn lichtbruine haar zit rommelig en beweegt met hem mee; elke keer dat hij omlaagkijkt naar zijn gitaar valt het over zijn voor-

hoofd. Hij is te ver weg om te zien welke oogkleur hij heeft of om zijn gelaatstrekken goed te onderscheiden, maar de details doen er niet toe bij zo veel passie voor muziek. Hij straalt een zelfvertrouwen uit dat ik onweerstaanbaar vind. Ik heb altijd bewondering gehad voor muzikanten die in staat zijn alles en iedereen om hen heen te vergeten en al hun aandacht op hun muziek te richten. De wereld buitensluiten en je helemaal laten meevoeren is iets wat ik graag zou willen kunnen, maar zo veel zelfvertrouwen heb ik nu eenmaal niet.

Deze jongen heeft dat wel. Hij is zelfverzekerd en hij heeft talent. Ik heb altijd al een zwak gehad voor muzikanten, maar meer op een fantasiemanier. Ze vormen een ander ras. Een ras dat zelden goede vriendjes oplevert.

Hij werpt me een blik toe, alsof hij me kan horen denken, en dan verschijnt er een trage grijns op zijn gezicht. Terwijl hij naar me blijft kijken, onderbreekt hij geen moment het nummer dat hij aan het spelen is. Het oogcontact maakt me aan het blozen, dus ik laat mijn armen zakken, leg mijn notatieblok weer op mijn schoot en sla mijn blik neer. Ik vind het vreselijk dat hij me daarnet zo heeft zien staren. Niet dat ik iets verkeerd deed, maar het voelt gewoon raar dat hij nu weet dat ik naar hem keek. Ik kijk weer op, en hij kijkt nog steeds naar me, maar nu niet meer met een glimlach. Door de manier waarop hij kijkt begint mijn hart sneller te kloppen, dus ik kijk weg en focus me op mijn notatieblok.

Je wilt geen gluurder zijn, Sydney.

‘Daar is mijn meisje dan,’ zegt een vertroostende stem achter me. Ik leun met mijn hoofd achterover en kijk schuin omhoog naar Hunter, die mijn balkon op komt. Ik probeer mijn schrik te verbergen dat ik hem zie, want ik had volgens mij kunnen weten dat hij kwam.

Voor het geval de gitaarjongen nog steeds kijkt, doe ik mijn best om Hunters welkomstzoen enthousiast te beantwoorden, in de hoop dat ik daardoor minder op een gluurderige stalker lijk en meer op iemand die gewoon een beetje zat te relaxen op haar balkon. Ik streel Hunters nek als hij zich over de achterkant van mijn stoel buigt en me ondersteboven hangend kust.

‘Schuif eens op,’ zegt Hunter, terwijl hij op mijn schouders drukt. Ik doe wat hij vraagt en schuif naar voren op de ligstoel. Hij slaat

zijn been over de leuning en laat zich achter me glijden. Dan trekt hij me weer naar achteren, tegen zijn borst, en slaat zijn armen om me heen.

Mijn ogen verraden me wanneer het geluid van de gitaar abrupt stopt en ik nog een blik over de binnentuin werp. De gitaarjongen blijft heel even strak naar ons turen en gaat dan zijn appartement weer in. Hij keek raar. Bijna kwaad.

‘Hoe was het op school?’ vraagt Hunter.

‘Te saai voor woorden. En jij? Hoe was het op je werk?’

‘Interessant,’ zegt hij, terwijl hij mijn haar uit mijn nek strijkt. Hij drukt zijn lippen in mijn nek en baant zich al kussend een weg langs mijn sleutelbeen omlaag.

‘Wat was er dan zo interessant?’

Hij verstevigt zijn greep op me, laat dan zijn kin op mijn schouder rusten en trekt me weer tegen zich aan. ‘Er gebeurde tussen de middag zoiets raars,’ zegt hij. ‘Ik zat met een van de jongens in een Italiaans restaurant. We zaten te eten op de patio en ik had de ober net gevraagd wat hij kon aanraden voor het dessert, toen er een politiewagen de hoek om kwam. Hij stopte pal voor het restaurant en er stapten twee agenten uit met getrokken wapens. Ze begonnen ons bevelen toe te blaffen, en de ober mompelde ineens: “Shit.” Toen stak hij langzaam zijn handen omhoog. De politie sprong over het hekje om de patio heen, vloog op hem af, werkte hem tegen de grond en sloeg hem vlak voor onze neus in de boeien. Nadat ze hadden operateld wat zijn rechten waren, trokken ze hem overeind en liepen met hem naar de politiewagen. De ober keek achterom naar mij en riep: “De tiramisu is echt heel lekker!” Toen stopten ze hem in de auto en reden ze weg.’

Met schuin gehouden hoofd kijk ik naar hem op. ‘Serieus? Is dat echt gebeurd?’

Hij knikt lachend. ‘Ik zweer het, Syd. Het was te gek voor woorden.’

‘En? Hebben jullie de tiramisu genomen?’

‘Nou en of. Het was de beste die ik ooit heb geproefd.’ Hij geeft een kus op mijn wang en schuift me naar voren. ‘Over eten gesproken: ik rammel.’ Hij staat op en steekt me een hand toe. ‘Heb je vanavond gekookt?’

Ik pak zijn hand en laat me door hem omhoogtrekken. ‘We hebben alleen een salade gegeten, maar ik kan er voor jou ook een maken.’

Binnen gaat Hunter op de bank zitten, naast Tori. Er ligt een opengeslagen studieboek op haar schoot; ze probeert tegelijkertijd haar huiswerk te doen en tv te kijken. Ik pak de bakjes uit de koelkast en maak een salade voor hem. Ik voel me een beetje schuldig omdat ik vergeten ben dat hij gezegd had dat hij vanavond zou komen. Meestal heb ik wel iets gekookt als ik weet dat hij komt.

We hebben nu bijna twee jaar wat met elkaar. Ik leerde hem kennen tijdens mijn tweede studiejaar, toen hij ouderejaars was. Tori en hij waren al heel lang vrienden. Nadat zij bij mij in het gebouw was komen wonen en we vriendschap hadden gesloten, wilde ze graag dat ik met hem zou kennismaken. Volgens haar zouden we het goed met elkaar kunnen vinden. Dat had ze goed gezien. Na nog maar twee dates maakten we het officieel, en sindsdien is het allemaal heel fijn geweest.

Uiteraard hebben we onze ups en downs, vooral sinds hij meer dan een uur verderop is gaan wonen. Toen hij in het laatste semester een baan bij een accountantskantoor kreeg, stelde hij voor dat ik met hem mee zou verhuizen. Ik zei dat ik dat niet ging doen, dat ik voordat ik zo’n grote stap zou zetten eerst mijn bachelor wilde afmaken. Maar eerlijk gezegd ben ik gewoon bang.

Het idee om met hem mee te verhuizen lijkt zo definitief, alsof ik daarmee mijn lot zou bezegelen. Ik weet zeker dat als we dat eenmaal doen, de volgende stap trouwen is, en dan zou ik nooit de kans hebben gekregen om op mezelf te wonen. Ik heb altijd een huisgenoot gehad, en totdat ik een plek voor mezelf kan betalen, zal ik een appartement delen met Tori. Ik heb het nog niet tegen Hunter gezegd, maar ik wil minimaal een jaar alleen wonen. Dat is iets wat ik mezelf heb beloofd te doen voordat ik ga trouwen. Ik word over een paar weken pas tweeëntwintig, dus echt haast heb ik niet.

Ik breng Hunters eten naar hem toe in de woonkamer.

‘Waarom kijk je daarnaar?’ vraagt hij aan Tori. ‘Het enige wat al die vrouwen doen is lelijke dingen over elkaar zeggen en tafels omvergoaien.’

‘Dat is precies de reden waarom ik ernaar kijk,’ zegt Tori zonder haar blik van de tv af te wenden.

Hunter knipoogt naar mij en pakt zijn eten aan, waarna hij zijn voeten op de salontafel legt. ‘Dank je, schat.’ Hij keert zich naar de tv en begint te eten. ‘Kun je een biertje voor me pakken?’

Ik knik en loop terug naar de keuken. Ik trek de koelkastdeur open en check de plank waar hij altijd zijn voorraadje bier bewaart. Terwijl ik naar ‘zijn’ plank kijk, realiseer ik me dat het waarschijnlijk zo begint. Eerst krijgt hij een plank in de koelkast. Dan een eigen tandenborstel in de badkamer, een la in mijn kast, en uiteindelijk raken zijn spullen op zo veel manieren met de mijne vermengd dat het onmogelijk voor me wordt om ooit nog op mezelf te zijn.

Ik strijk met mijn handen over mijn armen om het onbehagen dat plotseling over me komt weg te wrijven. Ik heb het gevoel alsof ik een blik in de toekomst werp die voor me ligt. En ik weet nog niet zo zeker of wat ik zie me wel bevalt.

Ben ik hier wel klaar voor?

Ben ik er klaar voor om deze man elke avond als hij thuiskomt van zijn werk zijn eten te brengen?

Ben ik er klaar voor om een comfortabel leventje met hem te leiden? Een leven waarin ik de hele dag lesgeef en hij andermans belastingaangiftes doet, waarna we thuiskomen, ik eten kook en ‘biertjes voor hem pak’, terwijl hij zijn voeten op tafel legt en ‘schat’ tegen me zegt, om vervolgens om een uur of negen in bed te duiken en te vrijen, zodat we de volgende dag niet moe zijn, zodat we bijtijds wakker kunnen worden en ons kunnen aankleden om naar ons werk te gaan, en weer van voren af aan te beginnen?

‘Aarde aan Sydney,’ zegt Hunter. Ik hoor hem twee keer met zijn vingers knippen. ‘Bier? Alsjeblieft, schat?’

Snel pak ik zijn biertje, geef het aan hem en loop dan regelrecht naar mijn badkamer. Ik zet de douche aan, maar stap er niet onder. In plaats daarvan draai ik de deur op slot en laat me op de vloer zakken.

We hebben een goede relatie. Hij is goed voor me, en ik weet dat hij van me houdt. Ik begrijp gewoon niet waarom ik elke keer dat ik me een toekomst met hem voorstel, niet heel blij word.

Ridge

Maggie buigt zich voorover en drukt een kus op mijn voorhoofd. ‘Ik moet gaan.’

Ik lig op mijn rug met mijn hoofd en schouders half tegen het hoofdeinde van mijn bed. Ze zit schrijlings op mijn schoot en kijkt spijtig naar me omlaag. Ik vind het helemaal niet leuk dat we nu zo ver uit elkaar wonen, maar het geeft de tijd die we samen doorbrengen wel meer betekenis. Ik pak haar handen om haar tot zwijgen te brengen en trek haar naar me toe, in de hoop haar over te halen om nog niet weg te gaan.

Ze lacht en schudt haar hoofd. Ze kust me, maar slechts kort, en maakt zich dan van me los. Ze glipt van mijn schoot, maar ik zorg dat ze niet ver komt door naar voren te schieten en haar vast te pinnen op de matras. Ik wijs naar haar borst.

‘Jij’ – ik buig me naar haar toe en kus het puntje van haar neus – ‘moet nog één nachtje blijven.’

‘Dat kan niet. Ik heb les.’

Ik pak haar polsen en hou haar armen vast boven haar hoofd, waarna ik mijn lippen op de hare druk. Ik weet dat ze niet nog een nachtje zal blijven. Ze heeft nog nooit in haar leven een les overgeslagen, tenzij ze te ziek was om zich te verroeren. Ergens zou ik willen dat ze nu een beetje ziek was, zodat ik haar bij me in bed kon houden.

Ik laat mijn handen van haar polsen glijden, zachtjes omhoog over haar armen, totdat ik haar gezicht met mijn handen omvat.

Dan geef ik haar een laatste kus, waarna ik haar met tegenzin laat gaan. ‘Ga dan maar. En doe voorzichtig. Laat het me weten als je thuis bent.’

Ze knikt en duwt zich omhoog van het bed. Ze reikt over me heen om haar shirt te pakken, dat ze over haar hoofd trekt. Ik kijk naar haar terwijl ze de kamer door loopt en de kleren bij elkaar raapt die ik haastig van haar af heb getrokken.

Na vijf jaar verkering zouden de meeste stellen nu wel zijn gaan samenwonen. Maar de wederhelften van die andere mensen zijn niet Maggie. Zij is zo op haar onafhankelijkheid gesteld dat het bijna intimiderend is. Dat is ook wel begrijpelijk, gezien hoe haar leven tot nu toe is verlopen. Sinds ik haar leerde kennen zorgt ze al voor haar grootvader. Daarvoor had ze haar tienertijd grotendeels doorgebracht met hem te helpen zorgen voor haar grootmoeder, die overleed toen Maggie zestien was. Nu haar grootvader in een verzorgingshuis woont, heeft ze eindelijk de kans om op zichzelf te wonen en haar school af te maken, en hoe graag ik haar ook hier bij me wil hebben, ik weet ook hoe belangrijk deze stage voor haar is. Dus het komende jaar moet ik me maar zien te redden terwijl zij in San Antonio zit en ik hier in Austin. Ik zou wel gek zijn om ooit uit Austin weg te gaan, en dan zeker niet naar San Antonio.

Tenzij ze het zou vragen, natuurlijk.

‘Zeg maar tegen je broer dat ik hem succes wens.’ Ze staat in de deuropening van mijn slaapkamer, op het punt van vertrek. ‘En je moet jezelf geen verwijten meer maken, Ridge. Muzikanten hebben blokkades, net als schrijvers. Je vindt je muze wel weer. Ik hou van je.’

‘Ik hou ook van jou.’

Ze glimlacht en loopt achterwaarts mijn kamer uit. Ik kreun, want ik weet wel dat ze positief probeert te doen met dat hele writer’s block-gedoe, maar toch loop ik erover te stressen. Ik weet niet of het komt doordat Brennan nu zo op die nieuwe nummers gebrand is of doordat ik volkomen leeggeschreven ben, maar de woorden willen maar niet komen. Zonder teksten waar ik vertrouwen in heb is het moeilijk om een goed gevoel te hebben over het muzikale onderdeel van het schrijven.

Mijn telefoon trilt. Het is een bericht van Brennan, die me alleen

maar een nog beroerder gevoel geeft over het feit dat ik ben vastgelopen.

Brennan: Het duurt nu al weken. Zeg svp dat je iets hebt.

Ik: Ben bezig. Hoe gaat de tour?

Brennan: Goed, maar help me herinneren dat ik Warren de volgende keer niet zo veel optredens laat boeken.

Ik: Door optredens krijg je naamsbekendheid.

Brennan: Krijgen WE naamsbekendheid. Ik ga niet weer zeggen dat je niet moet doen of jij er niet bij hoort.

Ik: Ik hoor nergens bij als ik niet door die kloteblokkade heen kom.

Brennan: Misschien moet je vaker de deur uit. Eens voor wat onnodig drama in je leven zorgen. Maak het uit met Maggie omwille van de kunst. Dat begrijpt ze wel. Een gebroken hart zorgt voor inspiratie. Luister jij nooit naar country?

Ik: Goed idee. Ik zal tegen Maggie zeggen dat je het hebt voorgesteld.

Brennan: Maggie krijgt heus geen hekel aan me, wat ik ook zeg of doe. Geef haar een kus van me en ga schrijven. Onze carrières rusten geheel en al op jouw schouders.

Ik: Eikel.

Brennan: Ah! Bespeur ik daar woede in je tekst? Maak er gebruik van. Schrijf een kwaad lied over hoe erg je je kleine broertje haat en stuur het me dan toe. ;)

Ik: Ja. Krijg je van me, als je eindelijk die troep uit je oude slaapkamer hebt opgeruimd. Misschien trekt Bridgettes zus hier volgende maand in.

Brennan: Heb jij Brandi ooit ontmoet?

Ik: Nee. Moet ik dat willen?

Brennan: Alleen als je met twee Bridgettes wilt samenleven.

Ik: O, shit.

Brennan: Precies. Later.

Ik sluit de chat met Brennan af en schrijf een bericht aan Warren.

Ik: We moeten op zoek naar een huisgenoot. Brennan ziet Brandi totaal niet zitten. Jij mag het nieuws aan Bridgette vertellen. Jullie zijn toch zo close?

Warren: Zakkenwasser.

Ik lach en spring het bed uit, waarna ik naar de patio ga met mijn gitaar. Het is bijna acht uur en ik weet dat ze op haar balkon zal zitten. Ik weet niet hoe vreemd het op haar overkomt wat ik doe, maar ik kan tenminste een poging wagen. Ik heb niets te verliezen.

Het hart laat zich niet vertellen wanneer, wie en hoe het moet liefhebben. Het hart doet wat het wil.

Er zijn van die momenten waarop het leven niet gaat zoals je had gehoopt. Daar kan Sydney over meepraten. Op de avond van haar tweeëntwintigste verjaardag belandt ze met een gebroken hart in de binnentuin van het appartementencomplex waar ze woont. Ze is er net achter gekomen dat haar vriend het met een ander doet. Dat is dus einde relatie. Punt.

Sydney komt door een samenloop van omstandigheden terecht in een appartement aan de andere kant van de binnentuin. Daar woont ook Ridge, een singer-songwriter met een writer's block. Met Sydneys hulp lukt het hem langzamerhand om weer liedjes te schrijven. Hun creativiteit bloeit op, en daarmee ook hun gevoelens voor elkaar. Maar Ridge heeft al een vriendin. Het kan dus niets worden tussen hem en Sydney.

Of misschien toch, ooit?

Colleen Hoover, door fans liefkozend 'CoHo' genoemd, is een klasse apart. Haar romans blinken uit in originaliteit en haar stijl is soepel en verslavend. Met *Misschien ooit* bewijst ze opnieuw haar talent, dat ook al ruimschoots bleek uit bestsellers als *Onvoorwaardelijk* en *Sterrenhemel*. We love you, CoHo, we do.

NUR 340

ISBN 978-9401905770

www.zomerenkeuning.nl